

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy
w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Andrzej Marek (spr.)

Sędziowie sędzia Regina Stępień
sędzia Jacek Wilga

Protokolant Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2021 r. w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED]

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej we Wrocławiu

o ustalenie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych

z dnia 10 grudnia 2020 r.

sygn. akt IV P 113/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 złotych
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
apelacyjnym.

sędzia Regina Stępień

sędzia Andrzej Marek

sędzia Jacek Wilga

[REDACTED]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Legnicy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 10 grudnia 2020 r. przywrócił powoda [REDAKTED] do służby jako funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej na poprzednie warunki służby i płacy (pkt I), zasądził od strony pozwanej Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu na rzecz powoda 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) oraz orzekł, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku w części (co do pkt I i II) wniosła strona pozwana, zarzucając mu:

- I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:
 - 1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie:
 - akt osobowych powoda i jego zeznań w części odnoszącej się do wykonywanych przez niego zadań w Służbie Celnej, a w konsekwencji przyjęcie, że złożona powodowi propozycja pracy nie uwzględnia jego kwalifikacji oraz przebiegu służby, a pozwana pozornie, wyłącznie na użytek argumentacji niniejszego postępowania wykazywała spełnienie przesłanek, gdy z wymienionych dowodów wynika, że powód realizował zadania z zakresu obsługi magazynu depozytowego, co oznacza, że propozycja pracy wręczona powodowi uwzględniała jego kwalifikacje oraz przebieg służby, gdyż była adekwatna do posiadanych przez niego umiejętności,
 - akt osobowych powoda i jego zeznań w części odnoszącej się do wykonywanych przez niego zadań w Służbie Celnej, zeznań B [REDAKTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

- B[REDACTED] A[REDACTED] N[REDACTED] i A[REDACTED] B[REDACTED] w części dotyczącej zadań związanych z obsługą magazynu depozytowego, a w konsekwencji przyjęcie, że w zasadzie do dziś nie wiadomo jakimi kryteriami kierowano się wobec powoda, podczas gdy złożona powodowi propozycja pracy uwzględnia jego kwalifikację oraz przebieg służby,
- zeznań B[REDACTED] B[REDACTED] i A[REDACTED] N[REDACTED] oraz decyzji nr 1/2017 Dyrektora Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu w części odnoszącej się do charakteru zespołu powołanego tą decyzją i przyjęcie, że zespół ten miał oceniać kwalifikacje każdego funkcjonariusza, podczas gdy z dowodów tych jednoznacznie wynika, że zespół ten pełnił wyłącznie funkcję opiniodawczo-doradczą i miał wydawać rekomendację,
 - zeznań M[REDACTED] K[REDACTED] w części odnoszącej się do zakwalifikowania jej osoby do grupy reagowania kryzysowego i uznanie, że w służbie pozostały osoby pełniące funkcje ogólne i sekretarskie, podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że otrzymała propozycję pełnienia służby w związku z jej udziałem w grupie reagowania kryzysowego,
 - zeznań A[REDACTED] N[REDACTED] w części dotyczącej aktualnego wykonywania zadań związanych z obsługą magazynu przez funkcjonariuszy, kart zakresu obowiązków i uprawnień funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej T[REDACTED] M[REDACTED] i Mi[REDACTED] C[REDACTED] oraz zeznań T[REDACTED] M[REDACTED] i Mi[REDACTED] C[REDACTED] w części dotyczącej podjęcia się wykonywania zadań w zakresie obsługi magazynu depozytowego, posiadanego statusu, wykonywanych zadań związanych z obsługą magazynu depozytowego i zadań zastrzeżonych do wyłącznej właściwości funkcjonariuszy i uznanie, że brak jest przyczyn, dla których przywrócenie powoda do służby byłoby niemożliwe lub niecelowe, skoro aktualnie w magazynie depozytowym na miejscu powoda służbę wykonują dwaj funkcjonariusze, realizując te same obowiązki, które przez wiele lat należały do zakresu obowiązków powoda, podczas gdy z materiału

1944 1945 1946 1947 1948

1949 1950 1951 1952

1953 1954

1955 1956

1957 1958 1959 1960
1961 1962 1963 1964

dowodowego wynika, że ci dwaj funkcjonariusze (T██████ M██████ i M██████ C██████), podejmując się zadania związanego z obsługą magazynu depozytowego, byli już funkcjonariuszami, a nie stali się nimi z momentem objęcia zadań dotyczących obsługi magazynu depozytowego, a ponadto osoby te, wykonując zadania związane z obsługą magazynu depozytowego, w dalszym ciągu wykonywały również zadania zastrzeżone do wyłącznej właściwości funkcjonariuszy,

- zeznań A██████ N██████, z których zdaniem Sądu wynika, że jedynym kryterium przedstawienia powodowi propozycji pracy był fakt zapewnienia ciągłości realizacji zadań w zakresie działu likwidacji i prowadzenia magazynu, podczas gdy Sąd nie wziął pod uwagę dalszej części zeznań świadka, z których wynika również, że po reorganizacji administracyjnej ustawa określa zadania, które są zastrzeżone tylko dla funkcjonariuszy, a zadania powoda nie mieściły się w kategorii zadań funkcjonariuszy,
 - zeznań A██████ N██████ i zeznań A██████ Ba██████ w części dotyczącej pełnienia służby albo pracy w komórkach organizacyjnych oddziału celnego oraz załącznika nr 9 do zarządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie organizacji jednostek organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej oraz nadania im statutów (Dz. Urz. Min. Roz. i Fin. poz. 41) pod nazwą „Statut urzędu celno-skarbowego”, z których wynika, iż w komórkach organizacyjnych oddziału celnego może być pełniona służba lub praca, podczas gdy Sąd przyjął wyłącznie na podstawie schematu organizacyjnego Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego we Wrocławiu, że Oddział Celny w Legnicy przewidziany był w strukturze organizacyjnej jako jednostka, w której służbę pełnić mieli wyłącznie funkcjonariusze;
- 2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, tj.:

123456789

123456789

123456789

123456789

123456789

- pism Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 27.01.2017 r., 24.02.2017 r. i 31.03.2017 r., które zdaniem Sądu realizują pozaustawowy i ukryty cel reformy, jakim było zmniejszenie liczby funkcjonariuszy Służby Celnej, podczas gdy z pism tych oraz zeznań świadków B. [REDACTED] B. [REDACTED] oraz A. [REDACTED] N. [REDACTED] wynika, że jednym z założeń reformy było powierzenie funkcjonariuszom realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 2 uKAS, a zatem skoro w Służbie Celnej funkcjonariusze wykonywali zarówno zadania o charakterze policyjnym, jak i cywilnym, logicznym jest że liczba funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej z uwagi na mniejszy katalog zadań tej Służby ulegnie zmniejszeniu,
 - pism Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z dnia 27.01.2017 r., 24.02.2017 r. i 31.03.2017 r., które zdaniem Sądu decydowały o ucywilnieniu powoda, podczas gdy w toku postępowania wykazano w oparciu o akta osobowe powoda oraz jego zeznania, że u powoda dominują umiejętności zdobyte w Służbie Celnej w komórce zajmującej się obsługą magazynu depozytowego, a nie zadania wymienione w art. 2 ust. 2 uKAS, a tym samym to nie pisma Szefa Krajowej Administracji Skarbowej decydowały o ucywilnieniu powoda, a jego kwalifikacje i przebieg służby,
 - zeznań A. [REDACTED] N. [REDACTED] z których zdaniem Sądu wynika, że jedynym kryterium przedstawienia powodowi propozycji pracy był fakt zapewnienia ciągłości realizacji zadań w zakresie działu likwidacji i prowadzenia magazynu, podczas gdy Sąd nie wziął pod uwagę dalszej części zeznań świadka, z których wynika również, że po reorganizacji administracyjnej ustawa określa zadania, które są zastrzeżone tylko dla funkcjonariuszy, a zadania powoda nie mieściły się w kategorii zadań funkcjonariuszy;
- 3) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, a w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że:

10

11

12

13

14

15

- w urzędach skarbowych oprócz pracowników służby cywilnej swoje zadania wykonują także funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej w sytuacji, kiedy z zebranego materiału dowodowego nie można wyciągnąć wniosku, iż funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej wykonują zadania w urzędach skarbowych,
- powód składając oświadczenie o przyjęciu propozycji pracy nie działał dowolnie, a w warunkach przymusu, podczas gdy powyższe nie wynika ani z zeznań powoda ani z innych dowodów,
- brak jest przyczyn, dla których przywrócenie powoda do służby byłoby niemożliwe lub niecelowe, skoro aktualnie w magazynie depozytowym na miejscu powoda służbę wykonują dwaj funkcjonariusze, realizując te same obowiązki, które przez wiele lat należały do zakresu obowiązków powoda, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że ci dwaj funkcjonariusze (TXXXXXXXXXXXXX), podejmując się zadania związanego z obsługą magazynu depozytowego byli już funkcjonariuszami, a nie stali się nimi z momentem objęcia zadań dotyczących obsługi magazynu depozytowego, a ponadto osoby te, wykonując zadania związane z obsługą magazynu depozytowego, w dalszym ciągu wykonywały zadania zastrzeżone do wyłącznej właściwości funkcjonariuszy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- 1) art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 505), zwanej dalej uKAS, oraz art. 160 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (t.j. Dz. U. poz. 1948 ze zm.), zwanej dalej p.w.KAS, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na pominięciu, iż wskutek wprowadzenia powyższej ustawy ukształtowana została nowa struktura organizacyjna jaką jest Krajowa Administracja Skarbowa w miejsce dotychczas funkcjonującej struktury rozproszonej zorganizowanej w trzech odrębnych pionach,

- 2) art. 1 ust. 3 uKAS oraz art. 159 pkt 3 p.w.KAS poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż doszło do przekształcenia Służby Celnej w Służbę Celno-Skarbową, w sytuacji, kiedy prawidłowa interpretacja powyższych przepisów prowadzi do wniosku, iż Służba Celna, wskutek uchylenia ustawy o Służbie Celnej, przestała istnieć. Natomiast zgodnie z przepisami uKAS w ramach Krajowej Administracji Skarbowej wyodrębniona została nowa formacja mundurowa - Służba Celno-Skarbowa,
- 3) art. 165 ust. 7 w związku z art. 170 ust. 2 i art. 171 ust. 1 p.w.KAS w związku z art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w związku z art. 7 i art. 2 Konstytucji oraz art. 84 Konstytucji poprzez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, iż normy prawne umożliwiające wygaśnięcie stosunków służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej zawierające kryteria nieostre pozostają w kolizji z treścią art. 60 Konstytucji w związku z art. 7 i 2 Konstytucji, a zwolnienie ze służby wykwalifikowanych funkcjonariuszy narusza art. 84 Konstytucji, w sytuacji kiedy powyższe przepisy p.w.KAS nie są sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami Konstytucji,
- 4) art. 165 ust. 7 w związku z art. 170 ust. 2 i art. 171 ust. 1 p.w.KAS w związku z art. 60 i art. 77 ust. 2 Konstytucji poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że niezapewnienie wprost w ustawie funkcjonariuszom, którzy przyjęli propozycję pracy możliwości sądowej weryfikacji tej propozycji narusza wskazane wyżej przepisy Konstytucji, podczas gdy przyjęcie przez funkcjonariusza propozycji pracy skutkuje tym, że sprawa taka staje się sprawą w zakresie prawa pracy, a zatem prawo do sądu wynika z regulacji k.p.c. i k.p. Tym samym art. 165 ust. 7 w związku z art. 170 ust. 2 i art. 171 ust. 1 p.w.KAS w powyższym zakresie są zgodne z Konstytucją,

- 5) art. 165 ust. 7 p.w.KAS poprzez jego błędną wykładnię zakładającą, że przed złożeniem danemu funkcjonariuszowi propozycji pracy/służby należy dokonać oceny i porównania kwalifikacji i przebiegu służby tego funkcjonariusza z kwalifikacjami i przebiegiem służby wszystkich innych funkcjonariuszy, podczas gdy przepis ten takiego obowiązku nie wprowadza, gdyż wymaga wyłącznie, aby przygotowana dla danego funkcjonariusza propozycja pracy/służby uwzględniała posiadane przez niego kwalifikacje, dotychczasowy przebieg jego służby i jego miejsce zamieszkania,
- 6) art. 184 ust. 1 uKAS poprzez jego zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy, podczas gdy przepis ten nie powinien mieć zastosowania, gdyż pozwana złożyła powodowi ofertę pracy uwzględniającą jego kwalifikacje i przebieg służby, a ponadto nie doszło do stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby bądź jej uchYLENIA,
- 7) art. 165 ust. 7 p.w.KAS poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pozwana składając powodowi propozycję pracy wydawała „decyzję de facto”, podczas gdy propozycja pracy takiego przymiotu nie posiada, a stanowi ofertę nawiązania stosunku pracy.

Apelująca mając na uwadze tak sformułowane zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy oraz dokonał właściwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów (cena ta jest logiczna, spójna i uwzględnia zasady doświadczenia życiowego, a zatem w żaden sposób nie narusza dyrektyw wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c.) i wydał niewadliwe orzeczenie co do istoty sprawy. Apelacja strony pozwanej pomimo licznych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego oraz ich obszernego uzasadnieniu nie dostarczyła wystarczających argumentów, które by to rozstrzygnięcie podważyły. Sąd odwoławczy w pełni podziela zatem ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego, przyjmując je za własne. Na obecnym etapie sprawy są one stronom doskonale znane i nie wymagają na tym etapie sporu ponownego przywoływania. De facto w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znajduje się odpowiedź na wszystkie zarzuty apelacji, gdyż stanowi ona nieuzasadnioną polemikę z trafnymi argumentami Sądu Rejonowego zarówno w zakresie sfery faktycznej (zarzuty procesowe) jak i rozumienia zastosowanych w sprawie prawidłowo przepisów prawa materialnego.

Niemniej jednak analizując zbiorczo zarzuty apelacji (nie powielając także argumentów - znanych przecież doskonale stronie pozwanej - zaprezentowanych w obszernym uzasadnieniu bliźniaczej sprawy zakończonej wyrokiem tutejszego sądu z 14 października 2020 r., V Pa 28/20) sąd okręgowy pragnie zaprezentować argumenty, które dodatkowo wspierają stanowisko Sądu Rejonowego, a przemawiające za uwzględnieniem powództwa.

Otóż uznając, że propozycja zatrudnienia pracowniczego powoda i jej przyjęcie (choć w znaczny sposób wymuszone okolicznościami) skutkowało rozwiązaniem jego dotychczasowego stosunku służby (vide: uzasadnienie

uchwały SN z 19 lutego 2020 r. III PZP 7/19) należy wskazać, że propozycja zatrudnienia pracowniczego (w miejsce bezterminowego stosunku służby) jako skutkująca albo wygaśnięciem stosunku służby wskutek przyjęcia nowych warunków przez funkcjonariusza (art. 170 ust 1 pkt 2 ustawy p.w.KAS) albo – tak jak w sytuacji powoda – prowadząca do rozwiązania tego stosunku (art. 171 ust 1 pkt 1 tej ustawy) powinna – tak jak każde oświadczenie woli podmiotu zatrudniającego zmierzające do rozwiązania dotychczasowego stosunku prawnego (choć także wtedy gdy zmierza do jego przekształcenia - art. 42 kp.) - zawierać przyczynę składanej propozycji, a jeśli dodatkowo - tak jak w niniejszej sprawie – związane jest to z reorganizacją - wyjaśnić precyzyjnie jakimi konkretnymi kryteriami podmiot ten się kierował nie zaliczając zatrudnionego (powoda) do osób, którym proponuje kontynuację stosunku służby. Jeśli podmiot zatrudniający kierował się - mającymi bardzo ogólny charakter – kryteriami ustawowymi wskazanymi w art. 165 ust 7 ustawy wprowadzającej KAS (choć jak trafnie wskazał Sad Rejonowy strona pozwana tego nie uczyniła kierując się jedynie wytycznymi zawartymi w pismach szefa KAS), to miał obowiązek nie tylko formalnie je przywołać, ale już w samej propozycji zatrudnienia pracowniczego skonkretyzować je odnosząc do sytuacji danego funkcjonariusza. Tego w oświadczeniu woli strony pozwanej z dnia 30 maja 2017 r. zabrakło. Powinno się tak stać nie tylko po to, aby dotychczasowy funkcjonariusz mógł ocenić prawidłowość zastosowanych wobec niego kryteriów doprowadzających ostatecznie do rozwiązania dotychczasowego stosunku prawnego służby, ale także po to, aby - w przypadku zakwestionowania przez funkcjonariusza decyzji podmiotu zatrudniającego w trybie sądowym (a pozbawienie takiego uprawnienia w ramach konstytucyjnego prawa do sądu nie jest możliwe) – mógł to uczynić sąd pracy.

Podkreślić przy tym trzeba, że brak wskazania takich szczegółowych (w odniesieniu do konkretnej osoby) kryteriów propozycji zatrudnienia pracowniczego (skutkujących jednocześnie zawsze rozwiązaniem stosunku

służby) narusza nie tylko powołane przez Sąd Rejonowy przepisy Konstytucji (szczególnie jej art. 60), ale także zasadę równego traktowania w zatrudnieniu (mającej zastosowanie także w stosunku służbowym) i nie może być konwalidowane poprzez ewentualne późniejsze przywoływanie (uszczegółowianie) i udowodnianie zastosowanych kryteriów na etapie postępowania sądowego. Już sama ta argumentacja jest wystarczająca do oddalenia apelacji.

Poza tym w pełni aktualne są argumenty Sądu Rejonowego dotyczące niewykazania przez stronę pozwaną stosowania wobec powoda kryteriów ustawowych z art. 165 ust 7 ustawy p.w.KAS. Apelacja próbuje podważyć dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, które doprowadziły ten Sąd do takich wniosków. W tym celu strona pozwana powołuje się między innymi na zeznania świadków B██████ B██████, A██████ N██████ oraz A██████ B██████ Wymowa apelacji w tym zakresie sprowadza się do zarzutu pominięcia przez Sąd Rejonowy istotnej okoliczności a mianowicie, że zadania związane z obsługą magazynu powinny być wykonywane przez pracowników cywilnych. Zdaniem Sądu Okręgowego taki argument nie znajduje oparcia w treści art. 165 ust. 7 ustawy p.w.KAS. W cytowanym przepisie jest bowiem mowa o kryteriach dotyczących kwalifikacji, przebiegu dotychczasowej pracy lub służby i miejscu zamieszkania. Zauważenia przy tym wymaga, że kryterium zadań przeznaczonych do wykonywania przez daną osobę (na co apelacja kładzie szczególny nacisk) to nie to samo, co ustawowe kryterium kwalifikacji. Poza tym w powołanym przepisie nie ma tam żadnego wymogu i zastrzeżenia co do podziału zadań w taki sposób jak tego chce skarżąca, tj. na zadania wyłącznie przypisane pracownikom i takie których funkcjonariusze wykonywać nie mogą.

Zaprezentowana argumentacja jest bezpodstawna również z tego względu, że Sąd Rejonowy wskazał osoby, które pozostawiono po reorganizacji w służbie

111111

222222

333333

444444

555555

666666

i które obecnie wykonują zadania, jakie pozwana próbuje przypisać wyłącznie pracownikom cywilnym. Skarżąca nie wyjaśniła przekonująco dlaczego w jej ocenie następczy charakter zleconych zadań w magazynie uzasadniał powierzenie wymienionych obowiązków funkcjonariuszom, zamiast pracownikom cywilnym i dlaczego w takim razie powód, skoro miał wyższe kwalifikacje od pełniących obecnie te obowiązki [REDACTED] [REDACTED] otrzymał propozycję zatrudnienia pracowniczego. Przeciwno argumentacji przedstawionej w apelacji przemawia również kandydatura M. [REDACTED] K. [REDACTED], która jak sama zeznała (k. 336v) przed reorganizacją pełniła służbę w wydziale ogólnym. Nie wiedziała jakie były kryteria dla osób, które mogły wejść do rezerwy kadrowej, nie widziała czy były jakieś wytyczne, jakie były etaty. W apelacji wskazuje się wprawdzie, iż świadek została zakwalifikowana do grupy reagowania kryzysowego, ale w tym kontekście należy zadać pytanie dlaczego to nie powód został zakwalifikowany do tej grupy. Tym bardziej, że powód zeznał na rozprawie 10 grudnia 2020 r. (k. 372), iż złożył oświadczenie przed naczelnikiem A. [REDACTED] N. [REDACTED], że chce pełnić służbę i być w grupie reagowania kryzysowego. Wzmocnia to jedynie zarzut o braku zastosowania konkretnych kryteriów wyboru powoda do zatrudnienia pracowniczego. Ponadto z zeznań świadków, którzy w większości byli funkcjonariuszami dawnego Urzędu Celnego i którzy podobnie jak powód przeszli proces zmian, wynika że nie posiadali oni wiedzy jakimi kryteriami kierował się organ przy składaniu pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, czego zdaje się nie dostrzegać w niniejszej sprawie apelująca.

Reasumując: w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy zasadnie przywrócił powoda do służby (właściwie przyjął także i szeroko uzasadnił podstawę prawną tego przywrócenia) i nie naruszył przy tym przepisów prawa materialnego, jak również przepisów prawa procesowego, a zarzuty apelacji

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXX

stanowią w całości jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi oraz ocenami prawnymi Sądu pierwszej instancji.

Z tych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej jako pozbawioną podstaw.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (D.U. 2015.1800 ze zm.).

sędzia Regina Stępień

sędzia Andrzej Marek

sędzia Jacek Wilga